

Goldstein Imre
 Üzenet tajvani
 embertársaimnak

Valójában nem minden tajvani lakosnak, még nem is minden taipeinek sem, csak a kiválasztottaknak, „A Börtön” tulajának és látogatóinak – akiknek mélyen köszönöm, hogy sikerült megoldaniok egy régi, nyűgös problémámat.

Több mint ötven éve nem tudok mit kezdeni ezekkel a fekete-fehér képekkel – soha nem tudtam rávenni magam, hogy kiöbjam őket mint sok más kacatot (igaz, mikor egyszer-kétszer megpróbáltam, akkor éjjente visszatértek, és csak néztek, néztek... mint ahogy én szoktam őket nézni...).

Azt az akkori csúkos mintát is mindig félre-félre teszem, hogy majd egy szép napon felhasználom, de mire?

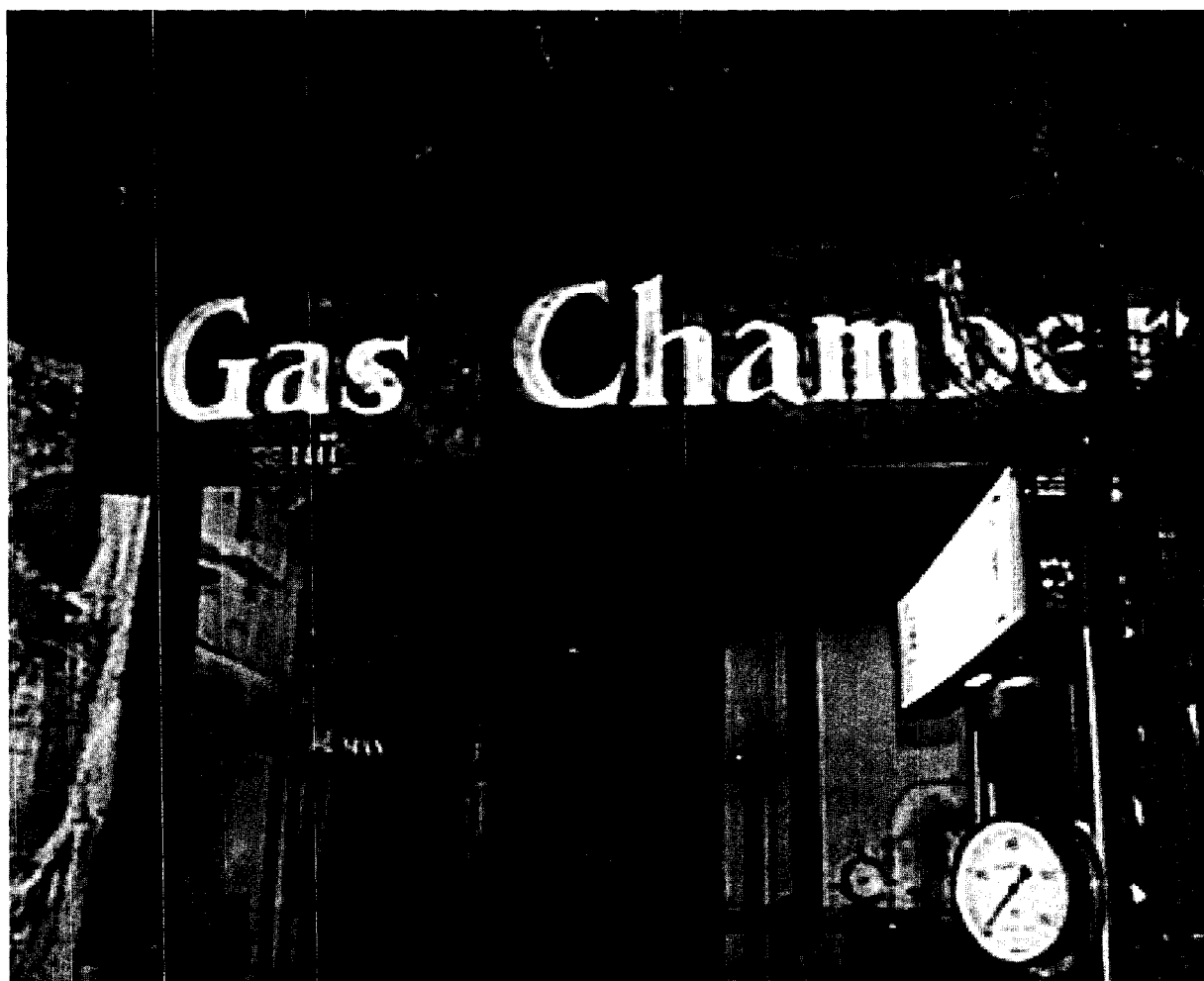
Akkor olyan felkapott volt, hogy mindenki csak abban járt, de nem mindig jutott mindenkinek belőle, különösen télen (fáztunk is eleget, de szívesen); lám nem is tudtam, hogy még mindig kapható.

És azok a számok! Ha jól meggondolom, azokkal lett volna a legkisebb baj. Már terbe is vettem, hogy (mert ugye ha már amúgy is ott vannak, kitorülbetetlenül az ember karján) megkérem a távbeszélő társaságot, hogy, talán egy kis pótdíj ellenében, ugyanazt a számot adják mobiltelefonomnak, avval is könnyíteni kibagyós emlékezetemen.

De hát önök, azaz ti, tajvani embertársaim, mindenre találtak megoldást: a

felnagyított, retusált, fekete-fehérből szürkésbarnára tompított képeken a szögesdrótok valóban olyanok, mint puha, védelmező liánok; ember sehol nagyobb biztonságban nem érezheti magát, mint tőlük körülvéve; biztosan ezért néznek vissza ránk, védtelen kiszolgáltatottakra, olyan szomorúan azok a drótokkal védettek.

Bevallom, nem ismerem a tajvani konyhát (ígérem is, hogy e hiányomat hamarosan orvoslom), de az biztos, hogy e képeknél hatásosabb hirdetést diétára még sohasem láttam. Nem akarok belekontárkodni, nem is értek a reklámozáshoz, de semmi kétségem, hogy azok valami ilyesmit akarnak szubliminálisan sugározni:

„Nálunk bármit,
bármilyen mennyiségben
élvezhet, nem fog
meghízni – lásd az asztal
feletti képeket –
bármilyen erőnlétben
kezd, ilyen kondícióban
lesz néhány rövid hét
alatt – lásd az asztal
feletti képeket,
amelyeken, minden
félreértést elkerülendő,
néhány volt vendégünket
megkértünk, hogy

félmeztelenül álljanak a
lencse elé. S ha netán
mégis hízási tünetek
állnának elő, az csakis
egy átmeneti helyzet, ami
után nemcsak eredeti
súlyára tér
vissza kedves
vendégünk, de olyan
könnyűnek fogja magát
érezni mint a füst.” Hát
mondjuk valahogy így.
(Ha eddig véletlenül
nem gondoltak volna

erre, és most mégis
hasznát szeretnék venni
ötletemnek, kérem
mellőzzenek minden
honoráriumot.)

Azt is nagyon
méltányolom, hogy
minden tétozás nélkül
hajlandók a
hagyományos jó ízléssel
szembenézni, és, hogy
úgy mondjam, a
gyereket a nevé

*nevezni; pontosan egy
olyan
kétségem, hogy azok*

*magánvállalkozásban
mint az önké, azaz a
tietek, mert ugye
sulfangos nevének
ellenére, „A Börtön”, az
mégiscsak egy vendéglő,
ahol a látogatók
főtevékenysége a meg-,
fel- és teletöltés, tehát
táplálékfelvétel, és ti,*

*kedves embertársaim,
nemcsak hogy nyíltan
hirdetitek az
ellenfolyamatot is, a
bomlástermékek
eltávolítását, azaz a
kiürítést, de attól sem
hátráltok meg, hogy
mindenki láttára a lehető
legrövidebben és halál
pontosan kiürjätok, mi is
az a hely, ahol a kiürítés
megtörténik – mekkora,
és milyen érzékszervi*

*tapasztalatra tehet ott
szert a kedves vendég:
Gázkamra. Óriási!*

*Ezek után nem marad
más hátra, mint hogy
még egyszer
megköszönjem zseniális
leleményességeteket,
amellyel megoldottátok
félszázados problémáim
nagy részét, és (talán
fenti ötletemért cserébe)
utólagos*

beleegyezéseket
kérjem ahhoz, hogy
helybeli vendéglős
barátomnak figyelmébe
ajánljam a számokra és
arra a jó régi csíkos
mintára talált
megoldásokat:
pincérek és pincérnők
fekete-fehér csíkos
zakókban szolgálnak fel
(mint tudjuk, ami
egyszer divatban volt, az
valamikor ismét
divatban lesz, csak idő
kérdése), saját
számukkal elöl-hátul, és
így amint a vendég
megjegyezte jól a
számot (ez könnyű lesz,
mert a fehér számok a
fekete csíkokon
ékeskednek majd, és

fordítva), bármikor
hívhatja az asztalát
szolgáló pincért vagy
pincérnőt, és még csak
föl sem kell néznie, vagy
abbahagyni társalgást –
arról nem is beszélve,
hogy a számok
használatával a pincér/nő
sohasem mondhatja,
hogy ez nem az ő
asztala.

További jó munkát,
leleményességet,
kezdményezést
kívánok – csak így
búcsúzóul, na meg
bevallom,
kíváncsiságból is
kérdzem, kedves
kiválasztott tajvani
embertársaim,

gondolatok-e már egy
izgalmas,
mondhatnám
úttörő és
polgárpukkasztóan
kombinált részleg
megnyitására, amit
egyszerűen a
vegeterianus-húsos
szobának vagy teremnek
lehetne hívni, és aminek
dekorációja nem
különböző börtönökből,
hanem az új részleg saját
főattrakciójáról készült
meghitt képsorozatból
venné ihletét. A
főattrakció? Mondjuk:
„nipponi sált felbős-
gombával”.

Jeruzsálem, 2000. január

H E L Y R E I G A Z Í T Á S

A Múlt és Jövő 2000/1-es számában tévesen adtuk meg a Figyelő rovat 7. pontjában szereplő második cikk adatait. Elnézést kérünk a cikk szerzőjétől, Korn-Horváth Zsuzsától, és helyreigazításul közöljük szerkesztőségünknek írt levelét.

Kedves Múlt és Jövő!

Folyóiratuk előfizetője lévén köszönettel nyugtázom a legújabb számot, abban azonban egy nagy és nagyon sajnálatos tévedést találtam a Figyelő rovatban. A 7. pont (Bárdossy-ügy) második referenciája hamis. A szóbanforgó cikket nem Gyóllai László írta, hanem én, Korn-Horváth Zsuzsa. A Gyóllai László aláírás azért szerepelt rajta, mert így hívják azt a rendőr alezredest, akinek a határozatát közzé tettem. Ami az alcímet illeti, az valóban a Bárdossy ügyre vonatkozik ugyan, de ez a közlemény szerintem a Történelem rovatba tartozik, ugyanis a cikkben az 1941-es kamenyec-podolszki eseményekről (közel húszezer zsidó lemészárlásáról) van szó. Gyóllai László az említett végzésben - mely Szirtes Zoltán a magyar állam ellen ebben az ügyben indított perét zárja le - elismeri a magyar állam felelősségét a magyar holocaust első állomását jelentő 1941-es eseményekben. Ezt a tényt mindeddig tagadták. Éppen ezért rendkívül fontosnak tartanám, hogy a legközelebbi számukban jelezzék ezt a tévedést, leköszölve a leveletem.

Üdvözlettel:

Korn-Horváth Zsuzsa